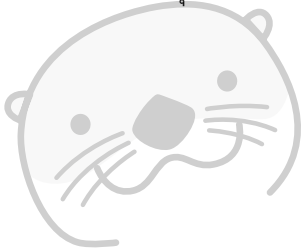

คำนำสำนักพิมพ์

เหตุใดองค์หญิงหนานหิงผู้มีสิริโฉมงดงามจึงเอาแต่เก็บเนื้อเก็บตัวอยู่ภายในพระตำหนัก ที่น่าแปลกใจคือพระวรกายขององค์หญิงสูงส่งกว่าชายชาติเร่ถึงหนึ่งศักระ ทั้งยังมีวรยุทธ์ล้ำเลิศยิ่งกว่าเหล่าราชองครักษ์เสียอีก เรื่องราวรอบกายล้วนเต็มไปด้วยข้อกังขา หม่อมน้อยหน้าใสที่จับพลัดจับผลูมาเป็นองครักษ์ให้องค์หญิงโดยไม่เต็มใจจะหลุดพ้นวังวนปัญหาน่าปวดเศียรเวียนเกล้านี้ได้หรือไม่ หรือจะต้องถล่มกลิ้งไปจนถอนตัวไม่ขึ้น...

องค์หญิง 180 เซนติเมตรอัดแน่นด้วยเรื่องราวบันเทิง เรื่องชวนหัว และความรักที่ชวนติดตาม มาตามขอบอกเลยว่า ไม่อยากให้พลาดด้วยประการทั้งปวง ขอให้สนุกกับการอ่านค่ะ

Rose
PUBLISHING

มีนาคม 2563

บทที่ 1

ห้องฟ้ายามค่ำคืน

แดงฉานด้วยเปลวไฟที่โหมกระหน่ำ

เปลวไฟสีแดงส่องสว่างร้อนแรงแผดเผาจนคานไม้มอดไหม้และร่วงหล่นลงมาอย่างต่อเนื่อง ท่ามกลางเสียงไฟปะทุ เสียงกรีดร้องที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดตึงขึ้นเป็นระลอกพร้อมกับคานไม้ที่ค่อยๆ ถล่มลงมา ทำให้มีหลายชีวิตที่อยู่เบื้องล่างกลายเป็นเพียงแค่อ่างถ่าน

ท่ามกลางกองเพลิงปรากฏใบหน้าของใครบางคนที่ย้องมองมานานเต็มไปด้วยความคราบเลือดและหยาดน้ำตาเประเอือนไปทั่วจนดูน่าสยดสยอง มือของคนผู้นั้นพยายามปิดป้ายออกไปราวกับกำลังร้องขอชีวิตของตนเอง ทว่าเพียงชั่วพริบตาเดียวร่างนั้นก็ถูกกลืนกินหายไปกับกองเพลิง —

ร่างที่นอนอยู่ภายในห้องก็พลันสะดุ้งเฮือกตาเบิกโพลง ใบหน้าชุ่มไปด้วยเหงื่อที่ผุดพวย เขาผุดลุกขึ้นนั่งอยู่บนเตียงก่อนพยายามปรับลมหายใจที่หอบถี่ของตนเองให้กลับคืนสู่ปกติ

เสียงรบกวนยามดึกสงัดเช่นนี้ไม่ได้ทำให้คนในห้องรู้สึกตกใจหรือเหนือความคาดหมายแม้แต่น้อย เพราะนี่เป็นการเรียกครั้งที่เจ็ดของคำคืนนี้แล้ว —

“เส้นจิ้งเฮ้อ!”

เสียงที่ดังขึ้นทำให้ร่างของเส้นจิ้งที่พยายามข่มตาหลับอีกครั้งต้องปรือตาขึ้นเล็กน้อย เขาอยากจะแก้งไม่ได้ยินแล้วหลับต่อเหลือเกิน ถ้า

ไม่ใช่เพราะสหายร่วมห้องที่อยู่เตียงข้างๆ คอยสะกิด

“องค์หญิงทรงเรียกหาเจ้าน่ะ”

ภาระหน้าที่อันหนักอึ้ง ยากจะปฏิเสธได้...

ชายหนุ่มที่เคยชินกับการทำอะไรเนิบนาบจำต้องยอมลืมหูลืมตาขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนจะแยกเขี้ยวใส่สหายร่วมห้องที่บังอาจรบกวนการนอนของเขา ต่อให้แท้จริงแล้วเขาจะเป็นคนที่มีนิสัยอ่อนน้อมถ่อมตน สุภาพเรียบร้อยและมารยาทงดงามเพียงใด แต่หลังจากที่ต้องตรากตรำงานหนักมาตลอดทั้งวัน แล้วยังต้องมาเผชิญหน้ากับการถูกรบกวนกลางดึกหลายต่อหลายครั้ง แม้จะเป็นคนมารยาทดีมากเพียงใดก็ย่อมต้องหัวเสียเป็นธรรมดา

เส้นจื่อเอาแต่เฝ้าถามตนเองตลอดว่า แท้จริงแล้วเขาไปทำเรื่องร้ายแรงผิดต่อฟ้าดินมาหรืออย่างไร ถึงได้ถูกลากตัวมาทำงานที่นี่ได้ คิดไปพลางก็ปลุกประตูลงไปภายในห้อง

ต้นเหตุที่รบกวนการนอนของเขาในยามนี้กำลังนั่งอยู่บนเตียงดวงตางดงามภายใต้คิ้วที่ขมวดมุ่นนายขัดถึงความง่วงงุน แต่ถึงกระนั้นเจ้าตัวก็ยังคงดิ้นรนฝืนตัวเองไม่ยอมนอนหลับแต่โดยดี เมื่อเจ้านายผู้สูงศักดิ์เหลือบมาเห็นเขาเข้าก็เซิดคางขึ้นเล็กน้อยอย่างคนที่หึงงันโสถือตัวใบหน้างดงามไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆ น้ำเสียงที่เอื่อยออกมาไม่สูงไม่ต่ำแต่ก็กังวานใส่น่าฟัง “ช้านอนไม่หลับ ร้องเพลงกล่อมข้าหน่อย”

เส้นจื่อจ้องมองท้องฟ้าที่เริ่มเปลี่ยนสี ตอนที่อยู่บ้านเดิมเขามักจะเข้านอนตั้งแต่ยามชวี¹จนถึงยามชื้อ² ต่อให้ฟ้าดล่แผ่นดินสะเทือนเขาก็หลับลึกไม่รู้สีกตัว แต่ทว่ายามนี้เวลาล่วงเลยมาถึงยามอื่น³แล้ว หัวเขาก็กังไม่มีโอกาสได้ถึงหมอนอย่างที่เขาควรจะเป็น

เพียงแค่คิดถึงตรงนี้น้ำตาเริ่มขึ้นมา เส้นจื่อก้มหน้าลงต่ำก่อนจะ

¹ ยามชวี (戌) คือ 19.00 - 20.59 น.

² ยามชื้อ (巳) คือ 9.00 - 10.59 น.

³ ยามอื่น (寅) คือ 3.00 - 4.59 น.

ประธานมือกล่าวด้วยน้ำเสียงสุภาพนุ่มนวล “องค์หญิง กระหม่อมเป็นเพียงราชของครักษ์ชั้นหนึ่งเท่านั้น หน้าที่ของกระหม่อมคือการถวายการคุ้มครององค์หญิง ให้การดูแลและช่วยเหลือพระองค์อย่างสุดความสามารถ...”

“ดังนั้น?”

“กระหม่อมร้องเพลงไม่เป็น”

คราวนี้องค์หญิงผู้สูงศักดิ์ตรัสถามเสียงเรียบเฉย “เช่นนั้นองค์หญิงอย่างข้าเลี้ยงเจ้าไว้เพื่อประโยชน์อันใด”

“ไม่มีนะสิ!

จู่ๆ หัวใจของเล่นจ๊อก็รู้สึกมีประกายความหวังขึ้นมา

คำรำลือที่ว่าองค์หญิงท่านหนึ่งเป็นหนึ่งในสิ่งล้ำค่าแห่งวังหลวงล้วนไม่ได้เกินจริงแม้แต่น้อย แต่สวรรค์ช่างใจร้ายกับคนอย่างเขาเหลือเกิน วันดีคืนดีไม่รู้บิดาเกิดเสียสติอะไรขึ้นมา จึงได้วิ่งโร่ไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ร้องขอตำแหน่งราชของครักษ์ให้แก่เขา ทั้งยังตะโกนเขามาถวายการรับใช้องค์หญิงถึงตำหนักเสด็จสรรพ

นี่เพิ่งจะวันแรกก็หนักหนาสาหัสเสียจนเขาอยากร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออกแล้ว

ดวงตาของเล่นจ๊อเป็นประกาย น้ำเสียงที่เอื่อยก็แฝงไปด้วยความปลื้มปิติยินดีจนปิดไม่มิด “ความจริงแล้วคนเช่นกระหม่อมไม่มีอะไรดี แม้แต่อย่างเดียว ขึ้นให้อยู่ต่อไปก็รกรากตา รังแต่จะทำให้องค์หญิงทรงรำคาญพระทัยเสียเปล่า ไม่รู้...”

เจียงเหิงเคาะเตียงเบาๆ ใบหน้ามีรอยยิ้มจางๆ “ในเมื่อรู้ตัวว่าไร้ประโยชน์ ถ้าเช่นนั้นกลับไปมาให้ข้าดูหน่อย”

เล่นจ๊อ “...”

เล่นจ๊อจึงคุกเข่าลงกับพื้นก่อนจะลี้ไปมาบนพื้นอย่างอับอาย

ยังไม่ทันที่เขาจะได้ลุกขึ้นมา เจียงเหิงก็กล่าวขึ้นอีกครั้ง “ใส่หัวของเจ้าออกไปได้แล้ว ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้าไม่ได้เต็มใจมาที่ตำหนักของข้า แต่นี่ไม่ใช่เรื่องที่ข้าหรือเจ้ามีอำนาจตัดสินใจ”

ถึงอย่างไรเส้นจื่อก็นับได้ว่าเป็นเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบทะนุถนอมตามใจมาตลอด ไหนเลยจะเคยถูกผู้อื่นต่อว่าด้วยถ้อยคำรุนแรงเช่นนี้ แต่ด้วยความที่เขาเป็นคนอารมณ์ดี คำต่อว่าเช่นนี้หรือจะทำให้เขารู้สึกโกรธเคืองได้ ชายหนุ่มจึงยิ้มออกมาเล็กน้อยก่อนจะลุกขึ้นเดินกลับออกไปจากห้อง

ตำแหน่งขององค์หญิงหานหนึ่งมีคนไม่มาก นอกจากแม่นมขององค์หญิงแล้วก็มีเพียงนางกำนัลไม่กี่คนเท่านั้น นอกนั้นล้วนเป็นราชองครักษ์ที่ถูกส่งตัวมาคอยอารักขาขององค์หญิง ซึ่งราชองครักษ์ที่คอยถวายเป็นการอารักขาสวนพระองค์นั้นน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย ดังนั้นในวันแรกที่มาถึงเส้นจื่อถูกลากเข้ามาในวงโพนกกระຈокเสียแล้ว

นอกจากตัวเส้นจื่อแล้ว ราชองครักษ์ในตำแหน่งล้วนแล้วแต่มาจากฐานะสามัญชนทั้งสิ้น ตัวของเส้นจื่อเองก็ไม่ได้แนะนำตนเองว่ามาจากตระกูลใด ดังนั้นท่าทีของสหายร่วมงานที่มีหน้าที่เฝ้ายามเวลาเดียวกันกับเขาจึงสนทนาพูดคุยกันได้อย่างเป็นธรรมชาติ อีกฝ่ายตอบว่าเขาเบาๆอย่างสนิทสนม “ความจริงแล้วนิสัยขององค์หญิงไม่เลวเลยทีเดียว เพียงแต่เป็นเพราะ ‘วันนั้น’ ใกล้เคียงมาถึงแล้ว ช่วงนี้พระองค์ถึงได้ฝันร้ายอยู่บ่อยครั้ง ทั้งเจ้าและข้าก็ต้องทนลำบากกันสักหน่อยในช่วงหลายวันนี้”

เส้นจื่ออ้าปากหาวหวิด “พูดได้ดี พูดได้ดี”

ลำบากไม่นับว่าเป็นอะไร

แต่ทว่าดูเหมือนเจียงเหิงผู้นั้นจะมีปัญหากับเขาเป็นการส่วนตัวมากกว่านี้แค่เพียงวันแรกเท่านั้น จากที่เป็นราชองครักษ์ชั้นหนึ่งอยู่ดีๆ ก็ต้องกลายเป็นข้ารับใช้ชั้นหนึ่งเสียอย่างนั้น ตลอดระยะเวลาสี่ปีที่ผ่านมาเส้นจื่อลืมนึกถึงโลกมา นี่เป็นครั้งแรกที่เขาถูกซื้อหา “ทำตัวไม่เหมาะสม” จนต้องถูกลงโทษให้ไปขัดห้องปลดทุกข์เสียอย่างนั้น

เส้นจื่อพยายามอย่างหนักในการรื้อฟื้นความผิดในอดีตที่ตัวเขาเคยกระทำความ ซึ่งมันก็ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่าการที่เขาแอบติดก้นหินใส่ขาห้องชายของตนเองตอนฝึกวรยุทธ์ ทำให้อีกฝ่ายสะดุดล้ม หรือกระตุก

ผมเบียดน้องสาวของตัวเองเล่น ต่อให้เป็นบิดาของเขาก็แค่โมโหที่เขา “ไม่รู้จัก
เคารพผู้หลักผู้ใหญ่” แต่ก็ไม่น่าคิดเอาวิธีการเช่นนี้มาลงโทษเขาไม่ใช่
หรือไงกัน

ช่างมันเถอะ

เล่นจ๊อหรือตาลงอย่างว่างุ่น

แค่หาวิธีหนีออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุดเป็นใช้ได้

หลังจากที่มาอาศัยอยู่ในตำหนัก ขององค์หญิงหลายวัน ในที่สุดเส้นจ๊อ
ก็ได้รับการเลื่อนชั้น ไม่ต้องขัดห้องปลดทุกข์อีกต่อไป แต่ถูกย้ายไปกวาด
ลานตำหนักแทน

แม้ว่าช่องต้องคืบปัจจุบันจะขยันเพาะปลูกพรุนดินเพียงใด แต่ทว่า
ต้นไม้กลับไม่ผลิดอกออกผล ดังนั้นเมื่อนับรวมองค์ชายองค์หญิงที่สืบสาย
พระโลหิตจากพระองค์ก็ไม่มีเกินห้าพระองค์เท่านั้น อีกทั้งเมื่อหลายปีก่อน
ก็เพิ่งทรงสูญเสียพระโอรสไปพระองค์หนึ่ง รู้สึกว่าจะเป็นองค์ชายสามซึ่งเป็น
พระเชษฐาแท้ๆ ขององค์หญิงหนานหนิงนี่เอง

แต่เดิมเส้นจ๊อก็ไม่ใช่คนที่ชอบสนใจเรื่องของผู้อื่นนอกจากตนเอง
อยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่ได้รู้เบื่องลือเบื้องหลังอะไรมากไปกว่าการที่ช่องเต๋
ทรงรักใคร่เวทนาสงสารองค์หญิงหนานหนิงมาก หลายปีมานี้พระองค์ทรง
ตามพระทัยมากกว่าผู้ใด ขอเพียงแค่องค์หญิงเอ๋ยปากอยากได้อะไร
พระองค์ก็จะรีบสรรหามากองไว้แทบเท้าพระธิดาของตนแทบจะทันที

ดังนั้นตำหนักขององค์หญิงจึงใหญ่โตกว้างขวาง ลานตำหนักก็กว้าง
ใหญ่เช่นกัน

เพราะยามนี้ย่างเข้าสู่ฤดูร้อนแล้ว แสงแดดที่ส่องลงมาจึงแผดเผา
ผิวเขาจนแทบไปหมด คนที่ยามปกติแขนขาไม่ขยับแยกธาตุพิชังทั้งห้าก็
ไม่ออก⁴เช่นเขา ขยันอยู่ได้เพียงแค่สองวันแรก ย่างเข้าวันที่สามความ
เกียจคร้านก็ตื่นขึ้นมาเสียแล้ว ดังนั้นเส้นจ๊อจึงได้แอบมาอยู่ได้ร่มไม้ใหญ่

⁴(四体不動 五谷不分) หมายถึง ไม่เอาการเอางาน ขี้เกียจตัวเป็นขน

เพื่อหยุดพักหลบแสงอาทิตย์ที่แสนจะเจิดจ้า

เส้นจื่อเอนกายพิงหลบแดดอยู่ใต้ต้นไม้ที่ใหญ่ที่สุดในลานตำหนัก ในหัวของเขายามนี้ย้อนคิดถึงอดีตที่แสนจะเรียบง่ายและสุขสบาย ก็ได้แต่เสียดายที่ตอนนั้นไม่ยอมเข้าสอบคัดเลือกขุนนาง ไม่เช่นนั้นตอนนี้เขาก็คงได้เป็นขุนนางชั้นผู้น้อยแล้วก็ไม่ต้องมาตกระกำลำบากเช่นนี้

มาถูกความเกียจคร้านเข้าครอบงำ กอปรกับคืนที่ผ่านมาไม่ได้หลับดี เส้นจื่อที่เอนกายอยู่ใต้ต้นไม้จึงถูกสายลมเอื่อยที่พัดมาเป็นระลอกซัดกล่อม จณิศระของเขาเริ่มโอนเอนไปมาและเข้าสู่ห้วงนิทรานี้ที่สุด

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเพียงใด เส้นจื่อก็ต้องสะดุ้งตื่นอย่างตกใจ เพราะเสียงฝีเท้าที่เข้ามาใกล้

จู่ๆ ได้กลิ่นเครื่องหอมที่แสนจะคุ้นเคย เส้นจื่อตกใจจนร่างกายแข็งค้าง ไม่คิดมาก่อนว่าตัวเองจะถูกจับได้ว่าอู้งาน ในหัวของเขาเอาแต่คิดหาวิธีต่างๆ นานาเพื่อเอาตัวรอดจากสถานการณ์ตรงหน้า จนในที่สุดก็สามารถคิดหาทางออกที่แม้แต่เทพบนสวรรค์ยังต้องตกตะลึงกับความคิด อันแสนจะชาญฉลาดนี้

เส้นจื่อไม่พูดพร่ำทำเพลง แกล้งล้มลงไปกับพื้นแกล้งตายทันที

‘ก่อนตาย’ ก็ยังไม่ลืมที่จะทอดไม้กวาดไว้แน่น

เจียงเหิงตีหน้าย่ง “...”

เขาจ้องมองร่างของชายหนุ่มที่กำลังนอนอยู่ใต้ต้นไม้ด้วยแววตาเรียบเฉย การแกล้งตายในท่วงท่าที่แสนสบายนั้นทำให้เขาคิดว่าเส้นจื่อยังอยากจะหลบต่ออีกเป็นแน่ จึงค่อยๆ โน้มกายลงไปกระซิบข้างหูเบาๆ “เส้นจื่อเฮ้อ เจ้ารู้หรือไม่ว่าตำหนักของข้ามีวิธีจัดการกับศพอย่างไร”

เส้นจื่อฟื้นคืนจากความตายแทบจะทันที แสร้งกุมศีรษะและเอ่ยเสียงอ่อนระโหยโรยแรง “กระหม่อมไม่เคยฝึกยุทธ์ ร่างกายจึงอ่อนแอ ไม่ทันระวังจึงหมดสติไป ขอให้พระองค์ประทานอภัยให้กระหม่อมด้วยเถิด”

เจียงเหิงกระตุกยื้มเย็นก่อนจะยกเท้าเตะเขาหนึ่งที “ลุกขึ้น”

เส้นจื่อแอบมองสำรวจเบื้องหลังของอีกฝ่าย ก็พบว่าองค์หญิงเสด็จ

มาที่นี้เพียงพระองค์เดียว ไม่มีผู้ติดตาม จึงค่อยวางใจ ผุดลุกขึ้นก่อนจะ
เงยหน้าสบสายตากับเจียงเหิงแวบหนึ่ง ก่อนจะรีบก้มศีรษะลงต่ำทันที

...เหมือนจะมีบางอย่างไม่ถูกต้อง

เส้นจื่อหนึ่งไปก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งและสบสายตาของเจียงเหิง
ดวงตาทั้งสองคู่สบประสานกัน

องค์หญิงเองก็ไม่ได้กล่าวโทษกับความไร้มารยาทของเขา ดวงตาคม
ของพระองค์ยังคงราบเรียบไร้อารมณ์ ทั้งยังสบสายตาของเขานิ่ง

“...”

เส้นจื่อขบคิดอยู่ในใจ เหล่าราชวงศ์มีชาติกำเนิดสูงส่งเหนือผู้ใด
แต่กระนั้นส่วนสูงขององค์หญิงก็ยิ่งสูงกว่าเขาเกือบครึ่งศีรษะเชียหรือ
หรือว่าชาติกำเนิดสูงส่ง แม้แต่ส่วนสูงก็เหนือกว่าคนทั่วไป?

เมื่อคืนตอนที่เขาเข้าเฝ้าองค์หญิง พระองค์กำลังเอนกายอยู่บน
เตียงบรรทม เส้นจื่อไม่ทันได้เห็นความจริงตรงจุดนี้จึงอดตกตะลึงไม่ได้
แต่เมื่อตั้งสติได้ก็รู้ตัวว่าตนเองเผลอทำเรื่องเสียมารยาทเข้าแล้ว จึงรีบ
ก้มศีรษะลงต่ำอีกครั้ง

เจียงเหิงครั้นเกินกว่าจะสนใจถือสาหาความ “วันนี้ข้าจะออกนอก
เมืองหลวง เจ้าจงไปเตรียมความพร้อม”

เส้นจื่อชะงัก “ออกนอกเมืองหลวง?”

ดูเหมือนว่าเจียงเหิงจะเริ่มเคยชินกับความไร้มารยาทของคนตรงหน้า
แล้ว น้ำเสียงของเขายังราบเรียบเช่นเดิม “ไปสุสาน”

เส้นจื่อเป็นคนขี้หลงขี้ลืมขึ้นหนัก เขาเดินตามเจียงเหิงได้ไม่กี่ก้าว
ก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ ก่อนจะรีบเงยหน้าขึ้นมองตามหลังของเจียงเหิง
อย่างเงียบๆ

องค์ชายสาม พี่ชายแท้ๆขององค์หญิง ก็คืออ๋องเจาหวาง ช่างแต่
พระราชทานแดนโง่ใจให้เจาหวางเป็นผู้ปกครองดินแดน แต่เมื่อสี่ปีก่อน
อ๋องเจาหวางสิ้นพระชนม์ลง อีกทั้งดินแดนโง่ใจก็ห่างไกลจากเมืองหลวง
มาก ดังนั้นในทุกๆปีเจียงเหิงจึงเดินทางไปสักการะหลุมศพของพี่ชายแท้ๆ
ได้เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น

อ่องเงาหวาง...

เส้นจื่อหยุดผีเท้าที่ก้าวเดิน เมื่อสี่ปีก่อนเขาล้มป่วยอย่างหนักจึงทำให้ความทรงจำปรา่เลือนไปหมด ตอนนี้อย่างไรก็ฟื้นคืนมา กลับเหลือเพียงแค่เลี้ยวความจำเล็กๆ เท่านั้นที่จำได้ เหมือนว่าเมื่อก่อนเขาและเงาหวางผู้นั้นเคยรู้เรียนอยู่ที่สำนักศึกษาทั่วจื่อเจียนด้วยกัน ไม่นับว่าสนิทสนม ทั้งยังเคยมีปัญหาขัดแย้งจนพานเกลียดชังหน้ากันอีกด้วย

ว่าแต่...อ่องเงาหวางเป็นอะไรตายนะ

ลืมไปแล้ว

การเดินทางออกนอกเมืองหลวงของเจียงเหิงครั้งนี้ไม่ได้มีพิธีรีตองมากนัก นักราชองครักษ์ติดตามไปเพียงแค่นายเท่านั้น ยามนี้เขาสวมใส่อาภรณ์สีขาวดูหิมะตลอดทั้งร่าง สีหน้าขาวซีดเล็กน้อย ดูสง่างาม ทั้งยังมีกลิ่นอายสูงส่งแผ่ออกมาราวจันทราทำให้ผู้พบเห็นรู้สึกตัวหดเล็กลงอย่างช่วยไม่ได้ นี่สินะที่เขาเรียกกันว่า กลิ่นอายเชื้อพระวงศ์

นับว่าเป็นโฉมสะคราญงามล้ำที่แม้แต่บุรุษหรือสตรีก็ไม่อาจเทียบเท่าได้ เสียอยู่อย่างเดียวเท่านั้น อาจเป็นเพราะองค์หญิงทรงเป็นผู้สูงส่งเหนือคนทั่วไป แม้กระทั่งส่วนสูงก็เกินกว่าใครเพื่อน...

เส้นจื่อลู่บคลำดาบที่เหน็บไว้ข้างเอวของตนเอง เขารู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง อาจเป็นเพราะอากาศที่ร้อนเกินไปทำให้เขาเกียจคร้านเกินกว่าจะเก็บมาคิดให้รักหัวตัวเอง ชายหนุ่มหรือตาลงเล็กน้อยก่อนจะอำพาทหวาทำทางคล้ายกับแมวที่เขาที่ถูกเจ้าของรบกวนการนอน

สหายร่วมงานที่ยืนอยู่ด้านข้างแอบปรายตามองเส้นจื่อเล็กน้อย เขารู้สึกว่าชายหนุ่มที่มีท่าทางสุภาพอ่อนโยน หากแต่ขี้เกียจขี้คร้านราวกับจะหลับบนพื้นได้ทุกเมื่อผู้นี้อาจจะมีความสามารถร้ายกาจซ่อนอยู่ก็เป็นได้

เส้นจื่อเห็นสายตาของสหายร่วมงานก็เดาได้ในทันทีว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่ จึงฉีกยิ้มกว้างให้ ทั้งที่ในใจกำลังคิด ‘รอเมื่อสังหารปรากฏตัวขึ้นมาก่อนเถอะ พวกเจ้าจะต้องตกใจแน่’

ราชองครักษ์ผู้ติดตามอีกคนหนึ่งในกลุ่มเขาค่อย ๆ จูกรถม้าคันเล็ก

ออกมาจากประตูหลัง เส้นจื่อเมื่อเห็นเช่นนั้นก็ถึงกับเบิกตาโต

เดี๋ยว เดี๋ยวลี นี่คงไม่ใช่ว่าพวกเขาต้องตามเสด็จองค์หญิงออกไปนอกเมืองด้วยใช่ไหม

เส้นจื่อยกมือขึ้นกุมศีรษะตนเองเพราะความปวดหัว ประจวบเหมาะ กับที่เจียงเหิงหันหน้ามาทางเขาพอดี จึงได้สังเกตเห็นเชือกถักสีแดงบน ข้อมือของเส้นจื่อเข้า เชือกถักสีแดงที่ตัดกับข้อมือสีขาวราวหิมะของอีกฝ่าย ช่วยขับเน้นให้ดูโดดเด่นสะดุดตาและน่ามอง

เจียงเหิงหยุดฝีเท้าที่กำลังก้าวขึ้นรถม้า ดวงตาที่จ้องตรงมาทาง เส้นจื่อฉายแววล้าลึก ก่อนจะกล่าวเสียงเบา “ที่ผูกอยู่ที่ข้อมือของเจ้าคืออะไร”

เส้นจื่อชะงักกึก ก่อนจะก้มลงมองเชือกถักสีแดงบนข้อมือของ ตัวเองและเอ่ยตอบตามตรง “บุลลองค์หญิง มันคือเชือกถักมงคลพะย่ะค่ะ”

“ผู้ใดเป็นคนให้”

จำไม่ได้แล้ว

เส้นจื่อคิดแล้วคิดอีกก่อนจะเอ่ยตอบน้ำเสียงนุ่มนวล “กระหม่อม เคยป่วยหนักเมื่อหลายปีก่อน ความทรงจำในหัวมากมายจึงลืมนั่นไปด้วย ถึงแม้ว่ากระหม่อมจะจำไม่ได้ว่าผู้ใดเป็นคนให้ แต่กระหม่อมก็มั่นใจว่าน่าจะเป็น คนที่สำคัญกับกระหม่อมยิ่งนักพะย่ะค่ะ” จึงได้เก็บไว้กับตัว ไม่ได้ทิ้ง ไปเสีย

ไม่รู้ว่าจะคิดไปเองหรือไม่ ในทันทีที่เส้นจื่อกล่าวจบ ดวงตาที่มักจะ เฉยชาและเยือกเย็นขององค์หญิงดูจะอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็เป็นเพียง แค่ชั่วพริบตา ก่อนจะกลับกลายเป็นไร้อารมณ์เช่นเดิมและหันกลับก้าวขึ้น รถม้าไป

เส้นจื่อได้แต่เดินคอดก ตามหลังรถม้าขององค์หญิงอย่างจำนนต่อโชคชะตา สีหน้าของชายหนุ่มยามนี้ช่างย่ำแย่ยิ่งนัก อากาศร้อนเช่นนี้ทำให้วิญญาณใน ร่างของเขาแทบจะเหลวกลายเป็นน้ำ เมื่อต้องยืนท่ามกลางแสงแดดจ้านี้ ทำให้ร่างกายเขาอยากจะระเหยกลายเป็นไอเสียให้รู้แล้วรู้รอด

สหายร่วมงานเหลือบมองมาที่เขาอีกครั้ง จ้องมองสีหน้าท่าทางของเขา ที่คล้ายกับจะสลายไปกับสายลมก็ไม่ปาน — ถ้าหากว่ามีลมละกัันะ

“เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม” สหายร่วมงานสะกิดร่างของเส้นจื่อก่อน เอ่ยถามอย่างเป็นห่วง

ดวงตาที่มีรอยคล้ำใต้ตาชัดเจนในยามนี้ฉายแววงงงเล็กน้อย ก่อนที่เส้นจื่อจะคืนสติและยิ้มตอบให้อีกฝ่าย “ไม่เป็นไร ข้าแค่ไม่ชอบอากาศ ร้อนก็เท่านั้น”

เหล่าราชวงศ์ที่สนิทกันดั่งพี่น้องตอบว่าให้กำลังใจองค์กรใหม่ เบาๆ ด้วยสีหน้าจริงจัง พวกเขาไม่อาจขาดสหายร่วมงานที่เพิ่งเข้ามาใหม่ผู้นี้ โดยเด็ดขาด เพราะวงไพ่กระดาษจอกมันเล่นกันสามคนไม่ได้...

เส้นจื่อยิ้มตอบกลับพร้อมเอื้อมมือไปตบ่าอีกฝ่ายเบาๆ เช่นกัน และในตอนที่เขากำลังคิดว่าจะเอ่ยสิ่งใดตอบสหายร่วมงานกลับไปดี หูก็ได้ยินเสียงกังวานในขององค์หญิงดังมาจากรถม้าเบี่ยงหน้าเสียก่อน

“เส้นจื่อเฮ้อ”

ใบหน้าของเส้นจื่อเต็มไปด้วยความขมขื่น “อีกแล้วหรือ”

บทที่ 2

เส้นจื่อเตินเอ๋อยเอ๋อย มหาหูดอยู่ริมหน้าต่างรถม้า จากนั้นก็ยกมือขึ้นเคาะหน้าต่างรถม้าเบาๆ ก่อนจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง แต่ก็ฟังออกได้ถึงความเกียจคร้าน “องค์หญิงมีอะไรให้กระหม่อมรับใช้หรือพะย่ะค่ะ”

คงไม่คิดจะสั่งให้เขากลับไปมาบนพื้นให้ดูเล่นอีกใช่ไหม
ทว่าเจียงเหิงที่อยู่ภายในรถม้ากลับเอ่ยน้ำเสียงราบเรียบปราศจากอารมณ์ใดๆ ออกมา “ข้ากระหายน้ำ”

ราชวงศ์ครั้นอีกคนที่ยืนอยู่ด้านข้างเมื่อได้ยินเช่นนั้นก็หยิบกาน้ำชาออกมายื่นให้แก่เส้นจื่ออย่างทันทีทันใดราวกับเป็นการแสดงกลอย่างนั้น

เส้นจื่อยื่นมือไปรับมาก่อนจะถอนหายใจออกมา เขายกกาน้ำชาขึ้นสูงเพราะคิดจะถวายกาน้ำชาแด่องค์หญิงผ่านทางบานหน้าต่างรถม้า ทว่าเจียงเหิงกลับกล่าวถ้อยคำที่ทำให้เขาไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ขึ้นมาเสียก่อน “ขึ้นมา”

ในเมื่อรับสั่งนี้ทำให้เขาสามารถหลบแสงแดดที่แสนจะแสบร้อนนี้ได้ มีหรือเขาจะหลบหลีก เส้นจื่อดวงตาเป็นประกายก่อนจะรีบก้าวเท้าขึ้นรถม้าอย่างไม่อืดอาด

‘จิ้งเฮ่อ’ มีความหมายว่า นกกระสาที่แสนสงบสุข แม้จะไม่ว่าจะขึ้นบิตาของเขาดังนี้ด้วยความรักใคร่หรือชิงชังก็สุดจะรู้ แต่ทว่ามันช่างตรงกับ

นิสัยใจคอของเขาที่ทั้งรักความสงบและชื่นชอบความเงียบอย่างยิ่ง

ภายในรถม้า เจียงเหิงนอนทอดกายจิบชาอยู่บนเบาะนั่งด้วยท่วงท่าที่ดู
เกียจคร้านแต่ก็ยังคงามมีเสน่ห์ที่น่ามอง “ข้าพเจ้ากลัววังนี้หรือ เจ้าจะเอาแต่
ก้มศีรษะเช่นนั้นทำไมกัน เหยหน้าขึ้นมาเดี๋ยวนี้”

เส้นจื่อจำใจต้องยอมเหยหน้าขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนที่สายตา
ของเขาจะปะทะเข้ากับรอยยิ้มอ่อนหวานงดงามที่ประดับอยู่บนใบหน้าซึ่งดู
อ่อนโยนเปล่งประกาย เส้นจื่อนิ่งค้าง ดวงตาพร่ามัว

เส้นจื่อจึงหันทำอะไรไม่ถูกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตั้งสติได้และขานเรียก
อีกฝ่ายเสียงเบา “องค์หญิง...”

เจียงเหิงส่งเสียงหิขึ้นจุกเบา ๆ

“...ปิ่นปักผมของพระองค์เอียงแล้วพะย่ะค่ะ”

เห็นแล้วมันช่างขัดหูขัดตาเสียเหลือเกิน

แต่กระนั้นเจียงเหิงก็เพียงยิ้มเล็กน้อยราวกับกำลังคาดหวังรอย
บางอย่างอยู่ ท้ายที่สุดเส้นจื่อจำต้องเอ่ยปาก “ลวงเกินแล้ว” ก่อนจะ
เอื้อมมือมาข้างหน้า ทำให้กลิ่นหอมของเครื่องหอมอันเป็นเอกลักษณ์
แผ่กระจายออกมาตามการเคลื่อนไหว

เส้นจื่อที่แสนจะใจกล้าบ้าบิ่นเอื้อมมือมาจับปิ่นปักผมที่เอนเอียงนั้น
ให้กลับมาอยู่ในตำแหน่งเดิมด้วยใบหน้าไม่เปลี่ยนสี แต่อาจเป็นเพราะว่า
ยามนี้เจียงเหิงกำลังนอนเอนกายพิงเบาะนั่งอย่างสบายอารมณ์ ไม่ได้นั่ง
หลังตรง จึงทำให้เส้นจื่อยิ่งต้องตั้งใจมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า จนกระทั่ง
ปิ่นปักผมบนศีรษะขององค์หญิงกลับมาเรียบร้อยและอยู่ในตำแหน่ง
ที่เหมาะสมแล้ว ความรู้สึกอึดอัดและขัดหูขัดตาเมื่อครู่จึงค่อย ๆ จาง
หายไป แม้แต่ริมฝีปากก็ยังขยับยิ้มอย่างพอกพอกใจ จากนั้นก็โค้งคำนับ
เป็นเชิงขอภัยและถดถอยกลับไป

เจียงเหิงถึงกับตัวแข็งที่ถือกับการกระทำของอีกฝ่าย เมื่อเห็นสีหน้า
ราวกับใกล้ตายก็อ้าปากถามคำถามที่ตัวเองค่อนข้างมั่นใจในคำตอบอยู่แล้ว
ออกไป “เส้นจื่อเฮ้อ...เจ้าป่วยขึ้นหรือ”

เส้นจื่อได้แต่ยิ้มไม่พูดไม่จา จริงอยู่ที่เขาอาจจะมียุติกรรมแปลกประหลาดอยู่บ้างในบางครา ทว่าลักษณะท่าทางส่วนใหญ่ของเขาก็มักจะเป็นคนที่เปี่ยมล้นไปด้วยมารยาท น้ำเสียงร่าเริงนุ่มนวลสุภาพ ทั้งยังใช้ชีวิตราวกับว่าตนเองเป็นปัญญาชนที่ไร้เล่ห์เหลี่ยม

เจียงเหิงนั่งเฝ้ายามครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่นาน ดวงตาก็สว่างวาวขึ้นมา “ถ้าอย่างนั้นก็นั่งพักอยู่บนนี้สักครู่แล้วกัน เพราะถ้าหากว่าบุตรชายคนโตของท่านผู้ตรวจการมาเป็นลมล้มป่วยในที่ของข้า องค์หญิงอย่างข้าก็ไม่ว่าจะอธิบายแก่ท่านผู้ตรวจการเช่นไรดี”

เส้นจื่อประสานมือคารวะอย่างเชื่องช้า “เป็นพระกรุณาที่พระองค์ทรงเมตตาพะย่ะค่ะ”

ภายในรตม์กลับมาเฝ้ายามอีกครั้ง ถึงแม้ว่าบรรยากาศระหว่างคนทั้งคู่จะดูอึดอัดไปบ้าง แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ไม่มีทางเลือกกระทบกับคนอย่างเส้นจื่อได้แน่นอน

เขาเอนกายพิงผนังรตม์ หลับตาลง หายใจเข้าหายใจออก จากนั้นก็เริ่มเคลิ้มหลับ

เจียงเหิงจ้องมองเขาพลางส่ายหน้าอย่างเอือมระอา จากนั้นก็เอ่ยถามเสียงเรียบ “เจ้ายังจำพี่ชายของข้าได้หรือไม่”

เส้นจื่อลืมตาขึ้น ดวงตาเรียวรีสีดำเข้มเปล่งประกายแวววาวราวกับไข่มุกที่อยู่ใบบ่อน้ำบริสุทธิ์ “ท่านองค์เจาหวางหรือพะย่ะค่ะ องค์หญิงโปรดระบับความโศกเศร้าเถิดพะย่ะค่ะ”

“ข้าถามเจ้าว่ายังจำได้หรือไม่ได้”

เส้นจื่อยิ้ม “แน่นอนว่ากระหม่อมย่อมจำได้ เพราะตัวกระหม่อมและองค์เจาหวางเคยเป็นสหายร่วมชั้นเรียนกันมาก่อนพะย่ะค่ะ”

ดวงตาของเจียงเหิงเย็นยะเยือกยามที่สังเกตเห็นสีหน้าและการแสดงออกของอีกฝ่าย “เห็นได้ชัดว่าเจ้าจำไม่ได้”

บทสนทนาสิ้นสุดลงอย่างกะทันหัน พอติดกับที่รตม์เองก็หยุดลงเช่นเดียวกัน เส้นจื่อได้ยินเสียงของสหายร่วมงานก็ยิ้มแล้วลุกขึ้น “องค์หญิงถึงแล้วพะย่ะค่ะ”

เจียงเหิงตัดสินใจที่จะสร้างสุสานของอ๋องเจาหวางไว้บนเขาสูงนี้ที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวงมาก ซึ่งฮ่องเต้ก็ไม่ได้ตรัสอันใดให้มากความ เพราะพระองค์ทรงตามพระทัยองค์หญิงพระองค์นี้อยู่แล้ว

หลังจากที่เจียงเหิงลงมาจากรถม้า ก็ไม่ได้ให้ความสนใจกับเส้นจื่ออีกเลย เส้นจื่อเองก็ไม่ได้ใส่ใจ เพราะเขาเองก็ติดอกติดใจกับความเงียบสงบที่ได้กลับคืนมาอีกครั้ง

ชายหนุ่มเดินกลับไปรวมกลุ่มกับสหายร่วมงานที่ค่อนข้างคุ้นเคยกัน แล้วอย่างสบายอารมณ์ แต่สายตาของกลุ่มคนเหล่านั้นก็หันมามองเขากลับเต็มไปด้วยความเคารพยกย่อง

“เป็นอะไรกัน” เส้นจื่อถูกสายตาของคนเหล่านั้นจ้องเสียวจนขนลุกชันไปหมด

สหายร่วมงานคนหนึ่งกระซิบบอก “ก็เจ้ายังมีชีวิตอยู่”

เส้นจื่อ “...”

สหายร่วมงานเอ่ยกระซิบกระซาบ “เห็นเจ้าเข้าไปตั้งนาน พวกข้าก็ว่าเจ้าคงถูกองค์หญิง...”

เจียงเหิงที่เดินนำอยู่ด้านหน้าหันตัวกลับมากระแอมไอ เหล่าองค์กรักจึงหุบปากจับและส่งยิ้มแห้งๆ กลับไป

ทางเดินขึ้นเขาสายเล็กๆ มีแต่ความสงบเงียบ รอบบริเวณมีเพียงสายลมและเสียงใบไม้ต้องลมส่งเสียงกรอบแกรบเบาๆ เส้นจื่อที่เมื่อกำลังเดินทางขึ้นเขาอยู่ก็เกิดวังขึ้นมาได้ง่าย ๆ เมื่อเจอสภาพแวดล้อมเช่นนี้เขาดวงตาเขากะพริบมองไปรอบ ๆ ด้านพร้อมกับผีเสื้อที่ค่อย ๆ ก้าวตามไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า

“องค์หญิง...”

ทันทีที่สิ้นเสียง เหล่าราชองค์กรักก็ชักดาบออกจากฝักและวิ่งไปด้านหน้าเพื่อป้องกันแผ่นหลังของเจียงเหิง มีเสียง “ฉึก!” ดังขึ้นพร้อมกับลูกธนูที่ปักลงบนพื้น

เจียงเหิงหมุนกายกลับมา ใบหน้าดงามเงียบขรึม ดวงตาเย็นชา

กวาดสายตามองรอบๆ สายลมเอื่อยๆพัดเอาอารมณ์สีขาวเกล็ดหิมะของเขาพลั่วไหวเบาๆ จนดูทำให้ทั้งร่างของเขาคล้ายกับเกล็ดหิมะ¹ที่ไม่สามารถพบเห็นได้ในฤดูกาลนี้ ดูเยือกเย็นและงดงาม

ร่างของชายชุดดำลึบกว่าคนกระโจนออกมาจากทั่วทุกสารทิศปิดล้อมพวกเขาเอาไว้ เส้นจื่อหนึ่งอิงทำอะไรไม่ถูก คิดไม่ถึงว่าความคิดอัปมงคลในหัวที่เขาคิดเล่นๆ จะเกิดขึ้นจริงเสียนี้ นิ่งอึ้งอยู่สักพักจึงค่อยๆ ชักดาบที่เหน็บอยู่ข้างเอวออกมา ก่อนจะเดินเอื่อยเฉื่อยไปอยู่ข้างหน้าเจียงเหิงอย่างเสียมิได้ “องค์หญิง ทรงระวังตัวด้วยพะย่ะค่ะ”

เจียงเหิงโต้กลับอย่างเฉยชา “เจ้าต่างหากที่สมควรระวังมากกว่าผู้ใด”

ทันทีที่กล่าวจบ เหล่ามือสังหารที่คาดว่าได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี กระเจายกันออกคล้ายกับการจัดทัพรูปปึกนกระเรียนเข้ามาโอบล้อมพวกเขาทั้งห้าคนไว้ ก่อนจะหันดาบเข้าหาและทะยานเข้ามา

ชายหนุ่มที่เบียดหนายกับการใช้ชีวิตและกลัวไม่ได้ตายเร็วอย่างเส้นจื่อทอดสายตามองมือสังหารคิ้วกระบี้คนหนึ่งก่อนเอ่ยถามเสียงเนิบนาบ “พี่ชายท่านนี้ ไม่ทราบที่ท่านอายุเท่าไรแล้ว”

เจ้าราชวงศ์ที่มิได้เรื่องขององค์หญิงผู้นี้ หน้าสิ่วหน้าขวานยังมีหน้ามาชวนมือสังหารพูดคุย มือสังหารคิ้วกระบี้ผู้นั้นชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะลงมือจู่โจมต่ออย่างไม่คิดเสียเวลาฟังกอีกฝ่ายพูดพล่าม

ทว่าเส้นจื่อกลับเดินเลี้ยวออกมาจากข้างกายเจียงเหิงไปอีกทางเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเหล่ามือสังหารมาที่เขา ใบหน้าหล่อเหลาผุดรอยยิ้มอ่อนโยน จากนั้นก็เอ่ยน้ำเสียงสุภาพ “ยอดบุรุษใช้วาจาไม่ใช้กำลัง คนที่มีความสามารถอย่างแท้จริงก็คือคนที่รู้จักวางแผนและหาทางออกโดยไม่เสียเลือดเนื้อ แต่พวกที่เอะอะก็ลงไม้ลงมือนี้เป็นพวกหยาบคาย...”

เหล่ามือสังหารจึงเปลี่ยนเป้าหมายหันดาบเข้าใส่เส้นจื่ออย่างหมดความอดทน เพื่อหวังจะปิดปากอีกฝ่ายให้เลิกพูดจาจะคายหูเสียที เส้นจื่อ

¹ เกล็ดหิมะ (霜花) ผลึกน้ำแข็ง

เห็นเช่นนั้นก็กลืนคำพูดทั้งหมดลงท้อง ใจหนึ่งคิดว่าจะต้องถูกมือสังหารฆ่าตายแน่แล้ว แต่กระนั้นด้วยวิชาดาบกันหีบที่ตัวเขาเคยเรียนรู้มาก็เพียงพอที่จะทำให้ตัวเขาเบี่ยงตัวหลบได้อย่างเฉียดฉิว

ชั่วขณะนั้นทางตาของเล็นจ็อก็เห็นมือเรียวขาวราวหิมะยื่นออกมาจากด้านข้าง ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วเสียจนเขามองตามการเคลื่อนไหวนั้นไม่ทัน เขาเห็นเพียงประกายสีเงินวาดผ่านครึ่งหนึ่งก่อนที่มือสังหารผู้นั้นจะถูกปาดเข้าที่ลำคอสิ้นชีพทันที

ทุกอย่างเกิดขึ้นเพียงชั่วอึดใจเดียว

“องค์หญิง?” เล็นจ็อยยืนหน้าขึ้นมององค์หญิงที่มีส่วนสูงกว่าเขาเกือบครึ่งศีรษะอย่างโง่ม ใบหน้าเรียบเฉยของอีกฝ่ายก็มองมาที่เขาเช่นกัน สีหน้าคล้ายกับอยากต่อว่าเขาเสียหลายคำ เพียงพริบตาเดียวร่างทั้งร่างของเขาก็ถูกองค์หญิงโอบเข้ามาในอ้อมกอดพร้อมกับดาบในมือขององค์หญิงที่ตัวโตไปด้านข้างอีกครั้ง ตอนนั้นเองเขาจึงได้รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังปกป้องเขาจากมือสังหารที่ลอบโจมตีจากทางข้างหลัง และในจังหวะนั้นเองที่ราชวงศ์รักรัษีอีกคนหนึ่งใช้ดาบของตนเองแทงทะลุเข้าตรงกลางใจของมือสังหารผู้นั้น

แม้ว่าเจียงเหิงจะโอบร่างของเล็นจ็อยอยู่ในอ้อมแขนของตนเอง เขาก็สามารถจัดการกับมือสังหารอีกสองคนได้อย่างคล่องแคล่วปราดเปรียวและไม่ลำบากแม้แต่น้อย จากนั้นจึงค่อยก้มหน้าลงมามหาว่าร่างที่อยู่ในอ้อมกอดด้วยท่าที่สงบเยือกเย็นไม่สะทกสะท้าน น้ำเสียงที่ทุ้มต่ำน่าดึงดูดกระซิบถาม “ไม่เป็นอะไรใช่ไหม?”

เล็นจ็อยถูกความสนิทแนบชิดทำให้ตกใจจนรีบดึงตัวออกจากอ้อมแขนของอีกฝ่าย ปากก็อ้าพะงาบๆ พูดยอะไรไม่ออก “...”

พระองค์ชาย...คงามองอาจยิ่งนัก

ราชวงศ์รักรัษีอีกสามคนจะเก่งกาจมากความสามารถเพียงใดย่อมไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจ เพราะตัวเขาก็พอคาดเดาได้อยู่แล้ว หากไม่เก่งก็คงไม่สามารถมาเป็นราชวงศ์รักรัษีได้ เล็นจ็อยเห็นสหายร่วมงานคนหนึ่งของเขาไว้ชีวิตมือสังหารคนหนึ่งเพื่อที่จะสอบปากคำ แต่ทว่ายังไม่ทัน

ได้ถามคำถามออกไป พวกเขาพบว่ามือสังหารผู้นี้ไม่มีลึน โพรงปากของมือสังหารผู้นี้ดำมืดดุจโพรงถ้ำ เหมือนจะถูกกระซากลั่นออกไป ดูน่าสยดสยอง

เขาถึงกับขนลุกชันด้วยความสยดสยอง และรีบหันไปถามเจียงเหิง “องค์หญิง คนพวกนี้...”

เจียงเหิงพยักหน้า จากนั้นก็ทิ้งดาบเปื้อนเลือดในเมืองลงพื้น สีหน้าเรียบสงบติดจะเย็นชากล่าวอย่างเลือดเย็น “ฆ่าทิ้งซะ”

ราชองครักษ์รับคำสั่งและลงมือปลิดชีพมือสังหารคนสุดท้ายอย่างรวดเร็ว ส่วนราชองครักษ์อีกสองคนก็ไปตรวจสอบหาสิ่งที่หลงเหลืออยู่บนศพของพวกมือสังหาร เส้นจื่อคิดจะตามไปช่วย แต่กลับถูกเจียงเหิงดึงรั้งเอาไว้เสียก่อน

นี่เป็นครั้งแรกที่ได้พบเจอจากการฆ่าฟันตรงหน้า จึงทำให้ยามนี้สีหน้าของเส้นจื่อซีตขาวเล็กน้อย

ตั้งแต่เล็กจนโตเขาเติบโตมาในเมืองหลวงท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัย พบเห็นดอกไม้ฤดูใบไม้ผลิที่แบ่งบาน ไปจนถึงดวงจันทร์สว่างไสวเต็มดวงในฤดูใบไม้ร่วง สูดดมกลิ่นของหิมะแรกสีขาวที่ตกลงมา ไปจนถึงกลิ่นของไอแดดในช่วงฤดูร้อน มีหรือจะเคยมาพบเจอเหตุการณ์น่าสะพรึงกลัวอย่างเมื่อครู่

เจียงเหิงไม่ได้สนใจและไม่ได้คิดจะพูดอะไรกับเขาสักคำ ทำเพียงรังว้างของเขาเอาไว้เฉยๆ รอจนเหล่าราชองครักษ์กลับมาจากการเก็บผลไม้ป่าจึงยอมปล่อยมือ “เพยชิง เจ้ากลับไปเมืองหลวง นำเรื่องที่เกิดขึ้นไปทูลฮ่องเต้”

ราชองครักษ์ที่มีผิวพรรณขาวผ่อง เอวบางที่สุดในบรรดาคนทั้งสามถือดาบเดินแยกออกไป

เจียงเหิงยกแขนเสื้อขึ้นปิดเศษฝุ่นที่ไม่มีอยู่จริงบนอาภรณ์ของตัวเองเบาๆ “ไปกันเถอะ”

เส้นจื่อได้แต่เดินตามหลังเขาเงิบๆ พลังลอบสบสายตากับสหายร่วมงานของตนเองเล็กน้อย ก่อนจะพบเข้ากับสายตาที่เต็มไปด้วยความ

ตื่นตะลึงและประหลาดใจปะปนกัน

...คงคิดไม่ถึงละสิว่าสหราชอาณาจักรที่ดูพวกเปี้ยกไม่ได้เรื่องอย่างเขา จะไม่ได้เรื่องจริงๆอย่างที่คิดเอาไว้!

พอมานึกๆดูแล้ว หลายวันมานี้ที่เขาอยู่ที่ตำหนักองค์หญิง นอกจาก ตั้งโต๊ะเล่นไพ่จนกระทั่งจอกกับคนพวกนี้ช่วงเผ่ายามจนหมดเวลา จากนั้น แยกย้ายกันไปพักผ่อนแล้ว พวกเขาก็ยังไม่ได้ถามชื่อเสียงเรียงนามกัน เลย เมื่อเล่นจื๊อนึกถึงข้อนี้ขึ้นมาได้ จึงถือโอกาสที่เจียงเหิงไม่ได้สนใจเดิน กลับไปหาสหราชอาณาจักรสองคนนั้น “บิดาของข้าคือเสิ่นห่วยเฟิง”

เสิ่นห่วยเฟิงผู้เฒ่าแห่งเขตเว่ยหยวน² เป็นขุนนางผู้ตรวจการใหญ่ ได้ยิน มาว่าท่านมีบุตรชายคนหนึ่งเชี่ยวชาญแตกฉานศาสตร์ทั้งหก³ ทว่าเป็นคนประหลาด ทั้งที่เป็นบุคลลทรงปัญญาเพียบพร้อมถึงเพียงนั้น กลับไม่เคยลงสอบชิงตำแหน่งขุนนางเลยสักครั้ง

ยามที่มีคนใจกล้าเข้าไปถามหาเหตุผลจากผู้ตรวจการเสิ่น ท่านผู้ตรวจการก็มักจะแสดงสีหน้าพิลึกและเลี่ยงไม่ยอมตอบคำถามสักครั้ง

จนกระทั่งมีครั้งหนึ่งที่เขาได้มีสุราจนเมาและหลุดปากออกมาว่า “มันขี้เกียจนะ”

แน่นอนว่าไม่มีผู้ใดเชื่อ

ราชวงศ์ถังทั้งสองจึงมองชายหนุ่มอายุน้อยที่ดูเหมือนเจ้าแหม่นน้อย เกียจคร้านตรงหน้าอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆเอ่ยปาก “ที่แท้ก็คือคุณชายเสิ่น...ได้ยินชื่อเสียงมานานแล้ว”

เสิ่นจื่ออิมจนตาหยี ก่อนจะถามชื่ออีกฝ่ายกลับ แต่ทว่ายังไม่ทัน

² (威远) เป็นเขตหนึ่งในเมืองเหนยเจียง (内江) มณฑลเสฉวน (四川)

³ (六艺) คือวิชาความรู้โบราณ มีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์โจว ซึ่งจัดได้เรียบเรียงศาสตร์ทั้ง 6 ลงในบันทึกตำราซุนชิว อธิบายศาสตร์ทั้งหกว่า บัณฑิตผู้จะเป็นมหาบุรุษพึงสำเร็จจำต้องมีความสามารถในศาสตร์ทั้งหกนี้เป็นอย่างดี ได้แก่ หฺลี (礼) หมายถึง วิชามารยาทพิธี เยว่ (乐) หมายถึง วิชา คีตกดนตรี เซอ (射) หมายถึง วิชายิงธนู อวี่ (御) หมายถึง วิชาขับรถม้า ซู (书) หมายถึง วิชาอักษรวิธี การเขียนอักษรจีน ซู่ (术) หมายถึง วิชาคณิตศาสตร์การคำนวณ

ได้รับคำตอบ เจียงเหิงที่เดินนำพวกเขาอยู่เจียบๆ ตลอดทางก็หันกลับมา เลิกคิ้วพลงเอ่ยทำลายบทสนทนาของพวกเขา “เล่นจิ้งเฮ้อ ข้างหน้ามีกิ่งไม้ขวางทางอยู่”

เล่นจิ้งเฮ้อที่เดินไปจัดการกิ่งไม้ที่ขวางหน้าทั้งไปข้างหน้า รอจน เจียงเหิงเดินผ่านไป เขาก็เดินไปหาสหายร่วมงานทั้งสองคนอีกครั้ง “เมื่อครู่กล่าวถึงไหนแล้วนะ อา เจ้าชื่ออะ...”

“เล่นจิ้งเฮ้อ” เจียงเหิงหันหลังกลับมามองเขาด้วยแววตาเย็นชา “เจ้าเบื่อกันหรือ”

เล่นจิ้ง “...”

เล่นจิ้งที่เบื่อจนเริ่มไร้สาระยอมสงบปากสงบคำในที่สุด ดวงตาเรียวรี ฉายชัดถึงความน้อยใจและการไม่ได้รับความเป็นธรรม

ก่อนที่เขาจะเข้ามาทำงานในตำแหน่งขององค์หญิงมีคอน่านกฏระเบียบ ให้นำเขาฟัง กฎของตำแหน่งองค์หญิงมีน้อยมาก เขาสามารถทำตัวสบายๆ อยู่ได้เพราะไม่จำเป็นต้องมีพิธีรีตองมากนัก ทว่าเท่าที่เห็นดูจะไม่เป็น เช่นนั้นเลยสักนิด

หลังจากผ่านช่วงเวลาที่น่าประหลาดประหลาด มาแล้ว จิตใจของเล่นจิ้ง ยังคงตื่นตระหนกไม่หาย เขาแค่ต้องการพูดคุยกับใครสักคนเพื่อปรับอารมณ์ ของตนเองก็เท่านั้น

เจียงเหิงลอบข่มขำขันกับท่าทางน้อยอกน้อยใจของคนตรงหน้า “เจ้า รู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม?”

เล่นจิ้งประสานมือ “กระหม่อมมิกล้าพะย่ะค่ะ”

ตอนที่ขึ้นมายอดเขา ดวงอาทิตย์ยังคงส่องแสงเจิดจ้า แต่ก็ไม่ได้ส่องแสง ร้อนจนทนไม่ได้มาก่อนหน้า เจียงเหิงรับสุรามากราของครักษ์ก่อนจะ สั่งให้พวกเขารออยู่แถวนี้ แล้วตัวเองก็หันกายเดินเข้าไปในป่าเพียงผู้เดียว

เล่นจิ้งอดมองตามเบื้องหลังของอีกฝ่ายด้วยความกังวลไม่ได้ แต่ เมื่อกลับมาลองคิดถึงเหตุการณ์ที่องค์หญิงปลิดชีพเมื่อสังหารเมื่อครู่ด้วยวิชา

ดาบได้อย่างรวดเร็วและเด็ดขาด เขาก็เลือกที่จะหุบปากเสียดีกว่า

หากเขาคาดเดาไม่ผิด ต่อให้พวกราชวงศ์รักอย่างพวกเขาร่วมมือกับพวกมือสังหารสิบกว่าคนเมื่อครู ก็คงไม่อาจสู้รบปรบมือกับองค์หญิงเพียงพระองค์เดียวได้เลย

“ตอนนี้เจ้าจะบอกชื่อของเจ้าได้หรือยังเล่า” เลื่อนจื่อแอบมองไปยังปาเบื่องหน้าอย่างหวาดระแวง ก่อนจะหันกลับมายิ้มร่าให้แก่เพื่อนร่วมงานอีกครั้ง

“เรียกข้าว่าจิวก็แล้วกัน” อีกฝ่ายส่งยิ้มอย่างเป็นมิตรให้เขา จากนั้นก็พยักพเอิดไปที่ราชวงศ์หน้าตายอีกคนที่อยู่ข้างๆ “ส่วนหลิววีและเพยชิงเป็นพี่น้องกันนะ”

นอกจากสายตาที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นนั้นแล้ว เลื่อนจื่อยังสัมผัสได้ถึงความเคารพและท่าทางให้เกียรติจากคนตรงหน้าอีกด้วย “เมื่อเดือนก่อนข้าได้ยื่นองค์หญิงตรัสว่าจะรับคนเข้ามาเพิ่ม นี่ไม่ถึงจริง ๆ ว่าจะเป็นคนชายเส้น”

ที่แท้เมื่อเดือนก่อนที่จู่ๆ ผู้ตรวจการเส้น บิดานางซ่งของเขามอบอกเขาว่าช่วยเขาหาตำแหน่งหน้าที่ในราชสำนักได้แล้วนั้น ก็เป็นแผนการที่ดูวางไว้แต่ต้นแล้วใช่หรือไม่

เลื่อนจื่อแยมรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความรันทด

บทที่ 3

แม้ว่าอาจิวจะสงสัยว่า ใครคนอย่างเล่นจ้อถึงได้กลายมาเป็นราชวงศ์ในตำนาน แต่เขาก็ฉลาดเกินกว่าจะอำปากถามมันออกไป เขาก็เพียงตรวจสอบความปลอดภัยรอบๆ แล้วก็หันกลับมาสนทนากับเล่นจ้อเป็นระยะ

เมื่อเจียงเหิงไม่อยู่ เล่นจ้อก็คล้ายกับเปลี่ยนเป็นคนละคนที่แสนจะยิ้มง่าย เป็นมิตร และสุภาพ

อาจิวแอบเหลือบมองเขาอยู่หลายครั้ง ในใจก็คิดว่าคนคนนี้คงไม่ได้ตั้งใจเสียมารยาทมาอยู่ต่อหน้าองค์หญิงกระมัง

เล่นจ้อมองปราดเดียวก็รู้ว่าสายตาของอาจิวที่มองมายังเขากำลังคิดอะไรอยู่ รอยยิ้มบนใบหน้าจึงฉายชัดมากขึ้นกว่าเดิม

เขายอมรับว่าตนเองตั้งใจให้เป็นเช่นนั้นเพื่อที่เจียงเหิงจะได้เอื้อมระอาในตัวเขาจนรีบไล่เขาไปให้พ้นๆ เสียที แต่ที่นอกเหนือความคาดหมายของตัวเองนั้นก็เห็นจะเป็น... ทุกครั้งที่อยู่ต่อหน้าเจียงเหิง ตัวเขามักจะรู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาโดยที่ตัวเองก็ยังรู้สึกประหลาดใจ

ด้านเจียงเหิงก็ดูเหมือนว่าจะมีความอดทนต่อเขาในระดับที่สูงจนน่าแปลกเช่นกัน

เล่นจ้อลูปคางตัวเองพร้อมบุตรรอยยิ้มอ่อนโยนออกมาโดยไม่รู้ตัว

ถ้าเช่นนั้นก็ต้องแข่งกันดูสักตั้งว่าผู้ใดกันแน่ที่ความอดทนจะสิ้นสุด

ลงก่อนกัน แล้วมาดูกันว่าผู้ใดจะหลุดออกจากบ่อโคลนบ่อนี้ได้ก่อนกัน

ทั้งสามคนรออนอกป่าได้ประมาณครึ่งชั่วยาม เนื่องจากกฎระเบียบของตำหนักองค์หญิงไม่ได้เคร่งครัดเท่าใดนัก บรรดาบ่าวรับใช้และราชองครักษ์เช่นพวกเขาจึงทำความรู้จักสนิทสนมกันได้อย่างรวดเร็ว เส้นจื่อทำตัวเป็นผู้ฟังที่ดีคอยฟังเรื่องเล่าลัทธิเพทุบายจากอาจิ๋วอย่างตั้งใจ นานๆ ครั้งจึงเฝ้าผสมโรงออกมาสักประโยคหนึ่ง

หลิววี่ก็ยังคงนั่งเฝ้าหน้าตายนั่งฟังด้วยใบหน้าไร้อารมณ์เช่นเดิม

“นานแล้วนะที่มือสังหารไม่ได้ปรากฏตัว...” อาจิ๋วถอนหายใจ “ไม่รู้ว่าจะเกี่ยวข้องกับกลุ่มโจรที่หลบหนีไปได้เมื่อสี่ปีก่อนหรือไม่”

เส้นจื่อมีงงไม่เข้าใจ “สี่ปีก่อน?”

ใบหน้าของอาจิ๋วเรียบขรึมลง ทว่าแววตาน้ำเสียงกลับเต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ “ก็เพราะเรื่องนั้น ฮั๋ว องค์หญิงช่างน่าสงสารเหลือเกิน”

เส้นจื่อจ้องนาง

ตัวเขาหลงลืมเรื่องราวไปมากมาย และไม่เคยมคิดที่จะกลับไปสนใจเรื่องราวที่ผ่านมา จึงไม่เคยจำได้ว่าเมื่อสี่ปีก่อนเกิดเรื่องอะไรขึ้น

มาวันนี้ได้ยินเช่นนี้ก็บังเกิดความอยากรู้อยากเห็นมาจัดจ้าน ในตอนนั้นเองจู่ๆ เขาก็รู้สึกราวกับมีสายตาของใครบางคนจ้องมาที่เบื้องหลังของตนเอง จนชาวบ เขาก็เบนสายตากลับไปมองด้านหลัง ก็พบร่างสูงระหงของเจียงเหิงเดินออกมาจากในป่า

อารมณ์ขององค์หญิงเป็นสีเงินปักดินสีแดง ตลอดทั้งร่าง ยามนี้แสงอาทิตย์ที่สาดส่องลงมาทำให้อารมณ์ชุดที่พระองค์สวมใส่กลายเป็นสีเงินสว่างไสว กอปรกับสีผิวที่ขาวผ่องเกลี้ยงเกลาและใบหน้าซีดเซียว ทำให้ยามนี้ทุกอย่างดูขาวสว่างแทบจะกลมกลืนกลายเป็นเนื้อเดียวกันไปหมด

เส้นจื่อกำลังจะขานเรียกองค์หญิงออกไป ก็ต้องกลืนคำนั้นลงท้องไปเสียก่อน

ใบหน้าของเจียงเหิงไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆ ทว่าดวงตาคมดุหงส์กลับ

จ้องเขม็งไปยังที่ที่หนึ่ง เส้นจื่อมองตามสายตาไปยังตำแหน่งที่อีกฝ่ายมองอยู่ ก็พบว่าสายตานั้นเยือกเย็นก้ำกึ่งมองมายังมือของเขาที่วางไว้บนไหล่ของ อาจี้วี่เอง

นี่มันอะไรกัน

หรือว่าคนของตำแหน่งองค์หญิงห้ามแตะต้องตัวกันส่งเดช

เส้นจื่อหรีดตาลงอย่างจับผิด แต่ก็ไม่ได้คิดจะเก็บมือไม้ของตนให้เข้าที่ เข้าทาง ทั้งยังเดินไปหยุดอยู่ข้างกายอาจี้วี่ จากนั้นก็โอบไหล่พร้อมหันมา ส่งยิ้มอย่างสนิทสนม “อาจี้วี่ ค่ะพวกเรายู่เผ่ายามกะดึกด้วยกันสินะ”

อาจี้วี่ไม่ได้รับรู้ถึงความผิดปกตินี้ เขารู้เพียงว่าเจียงเหิงเดินกลับมาแล้ว จึงพูดจาตอบโต้อีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว “ไม่ใช่ คุณชายเส้น วันนี้ องค์หญิงทรงเห็นว่าท่านเหนื่อยมามากแล้ว ซินยังให้เผ่ายามกลางดึกอีก ก็เกรงว่า...จะเหนื่อยเกินไป วันนี้ท่านจึงไม่จำเป็นต้องเผ่ายามแล้วละขอรับ”

เขาจำได้ว่าสวนหลังตำหนักขององค์หญิงเต็มไปด้วยดอกไม้บานาพรหม ในยามค่ำคืนก็เห็นดวงดาวสุกสว่างแข่งกันส่องแสงดุดมดามยิ่งนัก เส้นจื่อจินตนาการถึงภาพคืนกลางดึกในฤดูร้อน ได้นอนอยู่ในสวนดอกไม้ที่ส่งกลิ่นหอมจรุงใจ ซินชมแสงจันทร์และดวงดาวที่สุกสว่างบนฟ้า นอนหลับท่ามกลางสายลมเย็นสบายและทิวทัศน์งดงาม คิดได้ดังนั้นรอยยิ้มพึงพอใจก็ผุดพวยบนใบหน้าหล่อเหลา “ไม่เลวเลย”

“อะไรไม่เลวหรือ”

เส้นจื่อตกใจสุดขีดจนทั้งร่างค้างแข็ง ก่อนจะตั้งสติและเหลียวหลังกลับมามองก็พบว่าบัดนี้เจียงเหิงมายืนอยู่ด้านหลังของเขาเสียแล้ว ตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่ทราบได้

อาจี้วี่และหลิวอวี่โค้งคำนับพร้อมเพรียง “องค์หญิง”

เจียงเหิงยกมือขึ้นพร้อมพยักหน้าเบาๆ โดยไม่หันไปมองเส้นจื่ออีก “กลับตำหนัก”

เส้นจื่อมองตามเบื้องหลังนายของตนและเหล่าสหายร่วมงาน ก่อนจะลากเท้าเดินตามอย่างเอื่อยเฉื่อยโดยที่สายตาก็ยังกวาดมองรอบๆ อย่างระมัดระวัง

เนื่องจากการเดินทางที่ล่าช้ากว่ากำหนด ทำให้ยามนี้ดวงอาทิตย์เริ่มลับขอบฟ้า ความมืดค่อยๆ ปกคลุมเส้นทางเดินถนนจนมืดไปหมด โอความร้อนของแดดก็ค่อยๆ จางหายไป แปรเปลี่ยนเป็นสายลมอุ่นที่เริ่มพัดส่งเสียงหวีดหวิวพาเอากลิ่นชื้นของดินลอยมาเตะจมูก

เส้นจื่อตาปรีอ ก็หันหลังมองปลายเท้าของตนที่เดินตามทางเดินเรื่อย ๆ จึงไม่ได้สังเกตว่ายามนี้เสียงเหิงกำลังหันมามองตนเองอยู่

ในหัวของเขาคิดเพียงว่าเขาต้องกลับมายังป่าแห่งนี้อีกหรือไม่ เขาคำนวณเกินกว่าจะกลับมานี่อีกแล้วนะ คิดวนไปวนมาอยู่เช่นนั้นจนรู้ตัวอีกทีเขาก็เดินมาจนถึงตีนเขาเสียแล้ว

ในเมื่อเพยชิงเข้าวังไปแล้ว ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่เป็นสารถึงจึงกลายเป็นอาจิวไป กลายเป็นว่าตลอดทางกลับเส้นจื่อก็จำใจต้องเดินร่วมทางกับบุคคลหน้าตายไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆ อย่างหลิววี่

จริงอยู่ที่คนอย่างเส้นจื่อแม้จะเป็นคนอบอุ่น แต่ทว่าเขาก็ไม่ใช่ดวงอาทิตย์ ไม่ได้มีพลังงานหรือแรงมากพอที่จะสามารถหลอมละลายน้ำแข็งเดินได้เช่นหลิววี่ให้เป็นเพื่อนร่วมสนทนาของเขาได้ภายในเวลาไม่กี่ชั่วยามเสียหน่อย

หลังจากเดินไปได้สักพัก เส้นจื่อก็ได้ยินเสียงเรียกของเจียงเหิง

ถึงแม้ว่าตัวเขาจะยังสับสนอยู่บ้างว่าองค์หญิงทรงมีปัญหอะไรกับชื่อของเขานัก ก็ได้ทรงเรียกหาเขาบ่อยถึงเพียงนี้ แต่ในเมื่อนี้เป็นโอกาสอันดีที่เขาสามารถขึ้นรถม้าโดยไม่ต้องเดินให้เมื่อย มีหรือที่คนเกียจคร้านเช่นเขาจะไม่ยินดี เดินได้สองสามก้าวชายหนุ่มก็ปีนขึ้นรถม้ามาพร้อมฉีกยิ้มให้นายของตนอย่างยินดี “องค์หญิงมีอะไรให้กระหม่อมรับใช้หรือพะย่ะค่ะ”

เจียงเหิงนอนเอนกายอยู่บนเบาะนั่งด้วยท่าทางเกียจคร้าน ทว่ายังคงดามดิ่งดูตาสายตาเช่นเดิมแม้ว่าเจ้าตัวจะมีสีหน้าเรียบเฉยเพียงใดก็ตาม ดวงตาดูสนิทไม่ได้มองมาที่เส้นจื่อ ทว่าริมฝีปากกลับเอ่ยถามเสียงเบาราวกระซิบ “เมื่อครู่เจ้าพูดว่าอะไรไม่เลว”

ไหนจึงยังจำได้อีกเล่า...

เส้นจื่อนิ่งไปเล็กน้อยก็รีบหันหน้าการรอยยิ้มอันแสนสุภาพขึ้นมา

สวมใส่ “กระหม่อมหมายถึงการได้มาทำงานรับใช้องค์หญิงซึ่งเป็นคนเรียบง่าย ไม่เคร่งครัดกฎระเบียบเช่นนี้ ไม่เลวเลยพะย่ะค่ะ”

“ถ้าไม่เลว เช่นนั้นก็อยู่ตลอดไปเลยสิ” เจียงเหิงกล่าวน้ำเสียงราบเรียบ สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง คล้ายกับว่ากำลังจะเข้าสู่ห้วงนิทรา จากนั้นก็ไม่ได้ส่งเสียงอะไรออกมาอีกเลย

เส้นจื่อกลับรู้สึกเหมือนว่าตนเองกำลังยกหินก้อนใหญ่มาวางทับเท้าตนเองอย่างโรยาร่างนั้น

แม้กระทั่งลำคอก็ยังรู้สึกฝืดเพื่อนกลืนน้ำลายได้อย่างยากเย็น เส้นจื่อแอบเหลือบมองเจียงเหิงที่นอนหลับตานิ่งๆ เขาจ้องมองอยู่เช่นนั้นนานทีเดียว นานมากพอที่จะทำให้หัวใจของตนเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดบอกไม่ถูก

มันเป็นความรู้สึกที่ตัวของเขาเองก็ไม่อาจอธิบายออกมาได้ รู้แค่เพียงว่าหัวใจของเขามันสั่งให้เขาหยิบผ้าห่มผืนบางที่อยู่ข้างๆ ขึ้นมาคลุมให้แกว่งของอีกฝ่ายอย่างใส่ใจ

ทันใดนั้นเจียงเหิงก็ลืมตาขึ้น ดวงตาคมดุหงส์ฉายแววอ่อนโยน จากนั้นก็คว้าแขนของเขาไว้แน่น

เส้นจื่อยิ้มเล็กน้อย “องค์หญิง?”

ริมฝีปากของเจียงเหิงขยับเล็กน้อย เอ่ยคำว่า ‘อิง’ ออกมาหนึ่งคำ หัวคิ้วขมวดมุ่น ทั้งยังจับแขนของเขาไว้เช่นนั้นไม่ยอมปล่อย ก่อนจะเข้าสู่ห้วงนิทราไปทั้งอย่างนั้น

เส้นจื่อได้แต่นิ่งเงียบนั่งอยู่เช่นนั้น เอนหลังพิงผนังรถม้าแล้วหลับไป

กว่าที่รถม้าจะเดินทางกลับมาถึงตำหนักขององค์หญิง ก็มีผู้คนมากแล้ว เพยชิงที่ยืนรออยู่หน้าประตูตำหนักครั้งนี้เห็นว่าผู้ที่ลงมาจากรถม้าก่อนคือเส้นจื่อ ใบหน้าก็เต็มไปด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะรีบหันกลับมามองนายของตนด้วยสีหน้าหวั่นวิตก “องค์หญิง”

เจียงเหิงพยักหน้าเข้าใจความหมาย จากนั้นก็เดินกลับเข้าไปในตำหนัก จากทิศทางที่พระองค์เสด็จไปน่าจะเป็นห้องตำรา เส้นจื่อมองตาม

อย่างลั้งเลใจ เดิมทีเขาตั้งใจจะเป็นคนเอาธำมาไปเก็บเสียมากกว่า ทว่าเจียงเหิงซึ่งเดินล่วงหน้าไปหลายก้าวกลับหันกลับมาองเขา ทั้งยังกล่าวเสียงเรียบ “ยังไม่รีบตามมาก็”

รับสั่งจากองค์หญิง ผู้ใดเล่าจะกล้าขัดขึ้น

เส้นจื่อคิดว่าตนเองเป็นคนที่รู้หน้าที่และเจียมเนื้อเจียมตัวมาตลอด ทว่าน่าเสียดายที่องค์หญิงกลับไม่เคยเห็นข้อดีของเขาในจุดนี้เลย จึงได้แต่ก้มหน้าก้มตาเดินตามไปเงียบ ๆ

เมื่อเข้ามายังห้องตำรา เส้นจื่อก็เดินไปยืนอยู่เบื้องหลังของเจียงเหิงอย่างรู้หน้าที่ ดวงตาที่มองแผ่นหลังของเจียงเหิงปรือลงเล็กน้อย ใบหน้าหล่อเหลายังคงประดับรอยยิ้มสุภาพดังเดิม ทว่าในใจกลับทูลร้อง ‘วันนี้ข้าเหนื่อยมาทั้งวันแล้วนะ ง่วงเหลือเกิน’

หากว่าเจียงเหิงหันกลับมาในยามนี้ก็คงได้เห็นว่บัดนี้คนที่ยืนอยู่เบื้องหลังของเขาเดินถอยหลังไปหลายก้าว แล้วเอนกายพิงชั้นหนังสือและหลับตาลง

เขาไม่เห็น ทว่าก็ไม่ได้หมายความว่าเพยซิงที่ยืนอยู่จะไม่เห็นเส้นจื่อที่ทำตัวเหมือนแมวเกียจคร้านอยู่เบื้องหลังนายของตน มุมปากของราชโอรสก็ห่อ้มขึ้นเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าตั้งใจจะพูดอะไรบางอย่าง แต่กลับเลือกที่อดกลั้นแล้วก้มหน้าลงเอื้อนเอ่ยวาจาออกมา “กระหม่อมเข้าวังตามรับสั่ง แต่กลับถูกขัดขวางไว้พะยะค่ะ”

เจียงเหิงชะงักไปเล็กน้อย เพียงครู่หนึ่งก็ค่อย ๆ คลี่ยิ้มออกมา เป็นรอยยิ้มที่เย็นชาแฝงไปด้วยความเย้ยหยัน “ถูกขัดขวางงั้นหรือ”

เพยซิงก็มิหวั่นลงต่ำกว่าเดิม “กระหม่อมไม่ได้ความ มีอาจทำตามรับสั่งของพระองค์ ขอพระองค์ทรงลงอาญากระหม่อมด้วยพะยะค่ะ”

“ผู้ที่ขัดขวางเจ้าคือใคร” เจียงเหิงถามกลับ แสร้งทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย

“เป็นจิ้งจอกซึ่งขึ้นตรงกับบัญชาการทิศอุดร ข้าได้ยินผู้อื่นเรียกขาน

¹ (总旗) เป็นระดับผู้บังคับหมู่ - จากกองร้อย ดำรงตำแหน่งขุนนางชั้นเจ็ดเต็มขั้น

เขาว่าเว่ยซือจื่อพะยะค่ะ”

ชื่อที่แสนคุ้นหูนี้ทำให้เปลือกตาของเส้นจื่อที่กำลงยีนหลับเหมือนจะตายมิตายแหล่ขยับไปมา

เจียงเหิงนิ่งไป เพียงครู่เดียวริมฝีปากหยักก็แค่เสี่ยงหัวเราะเย็นชา “อืม เจ้าออกไปได้”

เพยซิงโค้งคำนับและถอยหลังออกไปช้าๆ แต่ก่อนออกไปจากห้องก็ยังมิวายแอบเหลือบมองเส้นจื่อเล็กน้อย นึกไม่ถึงว่าชายหนุ่มที่แอบฟังชั้นหนังสือลับหลับเหมือนกับแมวป่วยเมื่อครู่ ยามนี้กลับลืมตาขึ้นมาแล้ว ทั้งยังมีสีหน้าห่อเหี่ยวชอบกล

รอนจเพยซิงกลับออกไปแล้ว เจียงเหิงจึงเอี้ยวตัวหันกลับมาทำคามองเส้นจื่อ นัยน์ตางามดุจหงส์จ้องมองอย่างครุ่นคิด ใบหน้างดงามขาวผ่องเปล่งประกาย

กิริยาท่าทางเช่นนี้ หากเป็นผู้อื่นกระทำ เขาคงพูดได้เต็มปากว่าช่างไร้มารยาทยิ่งนัก แต่เมื่อเป็นองค์หญิงมันกลับกลายเป็นท่วงท่าที่ดูงดงามและน่ามองเหลือเกิน เส้นจื่อจ้องมองภาพงดงามตรงหน้าอย่างชื่นชม ก่อนจะดึงสติกลับมาและแยมยิ้ม เอ่ยกับอีกฝ่าย “องค์หญิงทรงตั้งใจให้กระหม่อมอยู่ที่นี้ต่อ มีอะไรจะรับสั่งหรือพะยะค่ะ”

“ได้ยินว่าเว่ยซือจื่อเคยเป็นสหายร่วมสำนักเรียนของเจ้า?” แม้ว่าจะมีท่าทีผ่อนคลายเป็นเพียงใด แต่น้ำเสียงที่เจียงเหิงกล่าวออกมากลับเย็นยะเยือก

เส้นจื่อได้ยินน้ำเสียงของอีกฝ่ายถึงกับขนลุกเกรียว

โฉนองค์หญิงที่ปีหนึ่งเสด็จออกนอกตำหนักเพียงไม่กี่ครั้งกลับทรงรู้ว่าเว่ยซือจื่อเคยเป็นสหายร่วมสำนักเรียนของเขา

ทรงรู้ว่าองค์เจาหวางเป็นสหายร่วมชั้นเรียนของเขาที่ก่อจ้อเจียนก็แล้วไปเถอะ เพราะองค์เจาหวางเป็นพระเชษฐาของพระองค์ การที่องค์หญิงจะทรงรู้เรื่องนี้ก็ไม่แปลก แต่แม้กระทั่งเว่ยซือจื่อพระองค์ก็ทรงรู้?

เส้นจื่อคิดทบทวนในใจหลายตลบ ทว่าจนแล้วจนรอดเขาก็คิดหาคำตอบไม่ได้เสียที จึงเลือกที่จะไม่สนใจมันเลยดีกว่า ชายหนุ่มกะพริบตา

ปรีบ ๆ พลงตอบรับด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “พะยะค่ะ เว่ยซือจื่อผู้นี้นิสัยไม่เลวเลยทีเดียว เป็นคนซื่อ ๆ จนเกือบเรียกได้ว่าโง่ กระหม่อมเห็นว่าการที่เขากล้าเข้ามาขัดขวางเพยชิงอาจเป็นเพราะได้รับคำสั่งจากใครสักคนมาอีกทีหนึ่งมากกว่า”

เจียงเหิงจ้องเขาตาเขม็ง “ได้ยินมาว่าความสัมพันธ์ของเจ้าและเว่ยซือจื่อไม่ดีนัก?”

พระองค์ทรงได้ยินมาเยอะเสียจริง —

“ไม่เชิงพะยะค่ะ เพียงแต่ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดสหายเว่ยจึงดูเหมือนจะไม่ค่อยถูกชะตากระหม่อมเท่าใดนัก สุดท้ายจึงกลายเป็นข่าวลือดังเช่นที่องค์หญิงทรงเคยได้ยินมานั้นละพะยะค่ะ” วัน ๆ เขามัวแต่สนใจหาเวลาว่างเพื่อนอนเสียมากกว่า จะไปมีเวลาไปสร้างศัตรูเมื่อใดกันเล่า

เจียงเหิงคล้ายกับรู้เรื่องราวทุกอย่างแต่ไม่ได้กล่าวออกมา มือเรียวหมุนด้ามพู่กันที่แกะสลักอย่างประณีตไปมา ริมฝีปากคล้ายจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม “แล้วไหนข้าจึงเคยได้ยินว่าเจ้าเคยทะเลาะกับเขาจนถึงขั้นลงไม้ลงมือกันด้วยเล่า”

นี่ท่านยังเคยได้ยินเรื่องที่แม่กระทั่งตัวข้ายังจำไม่ได้ด้วยนั้นหรือ ไม่อาจทราบได้ว่าเจียงเหิงตั้งใจจะสื่ออะไรกับเขากันแน่ เลื่อนจื่อจวนปัญญา ก่อนจะกล่าวออกไปตรง ๆ “เมื่อสี่ปีก่อนกระหม่อมเคยล้มป่วยอาการหนัก เมื่อฟื้นขึ้นมาก็แทบจะจำเรื่องราวในอดีตไม่ได้เลยพะยะค่ะ”

เจียงเหิงพยักหน้า นัยน์ตาคมดูหงส์หลบลมมองแขนของเขา จากนั้นก็เอ่ยถามอย่างใครรู้ “ไหนจึงสวมเชือกถักมงคลนี้ตลอด”

“น่าจะเป็นของที่สำคัญสำหรับกระหม่อมมากพะยะค่ะ” เลื่อนจื่อตอบคำถามอย่างไม่ต้องเสียเวลาคิด ก่อนจะกล่าวเพิ่มเติมไปอีกประโยคหนึ่ง “กระหม่อมคิดว่าคนที่มอบเชือกมงคลเส้นนี้ให้กระหม่อมจะต้องเป็นคนที่สำคัญกับกระหม่อมมาก ทว่าน่าเสียดายเหลือเกินที่กระหม่อมจำไม่ได้เสียแล้ว อา...นางจะต้องเป็นหญิงสาวที่งดงามมากอย่างแน่นอน”

เจียงเหิง “...”

หากว่าเลื่อนจื่อไม่ได้หูแว่วและตาฟาดไปเอง เมื่อครู่เขาก็ค่อนข้าง

มั่นใจว่าตนเองได้ยื่นเสียงองค์หญิงส่งเสียงฮึในลำคอเบา ๆ แม้กระทั่งดวงตาที่อ่อนโยนเมื่อครูก็แปรเปลี่ยนเป็นเย็นชาอีกด้วย

เขากล่าวอะไรผิด?

แม้ยามนี้อารมณ์ขององค์หญิงดูจะไม่สู้ดีนัก แต่ก็ไม่ได้เป็นปัญหาอันใดกับคุณชายใหญ่ตระกูลเลิ่นผู้รู้จักหลบหลีกทุกสถานการณ์เช่นเขา และในตอนนี้เขาก็คิดว่าสมควรที่ตนเองจะหนีออกไปจากสถานที่แห่งนี้ได้จึงจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด คิดได้ดังนั้นเขาก็ก้มศีรษะลงเล็กน้อยพลางกล่าวด้วยถ้อยคำนอบน้อม “วันนี้กระหม่อมละทิ้งหน้าที่ของตนมาทั้งวันแล้ว ยามนี้เห็นสมควรที่จะต้องกลับไปกวาดลานเช่นเดิม หากไม่มีรับสั่งอะไร กระหม่อมก็ขอ...”

“ข้าหยั่งรู้ดีน้า คืบนี้ฝนจะตก” เจียงเหิงขัดจังหวะเขาเสียงเย็น
 เลิ่นจื่อ “...”

โฉนสวรรค์ไม่ยุติธรรม แม้แต่ฟ้าดินก็ทรงหยั่งรู้นั้นหรือ

เจียงเหิงวางพู่กันเมื่อลงก่อนจะเงยหน้ามองเลิ่นจื่อด้วยสายตาดำอ่านไม่ออก หลังจากนั้นครูใหญ่จึงเอ่ยปาก “ที่ไหนก็ไม่ต้องไปทั้งนั้น เจ้าต้องเข้าวังกับข้า”

“เข้าวัง?”

“เข้าเฝ้า”